

זמני כניסת שבת

Baltimore, MD - 4:28	Minneapolis, MN - 4:16
Brooklyn, NY - 4:13	Miami, FL - 5:16
Chicago, IL - 4:02	Monsey, NY - 4:12
Houston, Texas - 5:08	Montreal, Quebec - 3:55
Johannesburg, S. Africa - 6:40	Passaic, NJ - 4:13
Lakewood/Deal, NJ - 4:16	Toronto, Ontario - 4:25
London, UK - 3:38	Yerushalayim - 4:04
Los Angeles, CA - 4:29	Zurich, Switzerland - 4:19

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת וישב, תשפ"ה

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצור שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

בדיני יבום

יהודה אמר לכליון והקם זרע לאחיו וברש"י שיקרא על שמו ורמב"ן משיג דאין זה אמת. ולכן פי' רמב"ן כוונת יהודה כי יש בזה תועלת לנשמת המת וכעין שיש ביבום.

וע"ש עם כל קרוב שירוש נחלתו יש תועלת למת. (וע' שפתי חיים וישב תמ"ד עפ"י מהרי"ל בלוח ענין ירושה להשתמש בחפציו לעשות קידוש ה'). וע"ש רמב"ן אחר מתן תורה אסרה תורה קרובים ולא התירה ליבום אלא דוקא אח כי באח הורגל הדבר ותועלת קרובה.

וע' רמב"ן דזה ענין בועז, אלמא גם אחר מתן תורה נשאר איזה ענין. ויש לעיין בזה בדעת מגיד מישרים עמ' של"ה דאחר מתן תורה לא נשאר נשמתו באשתו אא"כ נשאר לו אח ולא שאר קרובים.

ומצינו שאמרו לבועז ויהי ביתך כבית פרץ אשר ילדה תמר, וע' דברי שאול רות תנינא וכן טעמא דקרא שפי' שמצינו שם מושג של יבום בקרובים. (וע' אם המלך מבעל בא"ח שפי' באופן אחר כי רות גלגול תמר ע"ש שעשתה כמעשה תמר על אם הדרך)

וכתיב יקום על שם אחיו המת, ע' יבמות כ"ד ע"א לנחלה. ועוד אמרו אחים יחדו, שמויחדים בנחלה. וע"ש דף כ"ד בנחלה תלה רחמנא לאפוקי אח מן האם. ולפי הרמב"ן נראה דזה חלק מיסוד זוהר ואריז"ל דרק אם היבם יורש הנחלה שלו, כדברי מהרי"ל בלוח הנ"ל, אז בזה יוכל להקים לו נשמה כדברי הרמב"ן. וע' יבמות י"ז ע"ב יליף אחוה מבני יעקב שהם אחים מן האב.

(וכ"ת א"כ אמאי אמרה תורה באחיו ולא באביו, ע' בזה של"ה פ' כי תצא בהג"ה בשם ר"ש אלקבץ בס' שורש ישי בשם ריקנטי וישב ששאל כן הריטב"א לרשב"א ומה שהשיב שהם יותר דומים או כי אין כח לאב להוציא עוד ענף).

ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן (לז, יד)

בבהמות אלו שום דעת להבין את הכרת הטוב אליהם, אך מכל מקום חייב האדם בהכרת הטוב כלפי הצאן כיוון שיש לו הנאה מהם.

ומדברי יעקב אבינו ע"ה ראינו דבר מפליא, שהכליל יעקב אבינו את שלום בניו שבטי י-ה באותו משפט יחד עם שלום הצאן. הרי שממידת הכרת הטוב החשיב יעקב במעלה אחת את בניו ואת הצאן.

ללמדנו, עד כמה גדולה הכרת הטוב.

את שלום אחיך ניחא, אלא מאי 'ואת שלום הצאן'? הדא אמר שאדם צריך לשאול בשלום דבר שיש בו הנייה ממנו (בראשית רבה פד, יג)

ביאר מרן ראש הישיבה שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה:

למדים אנו מדברי המדרש, שחייב אדם לכבד כל דבר שהוא נהנה ממנו, אפילו אם מדובר בבעלי חיים או בדומם. הנהגה זו היא מגדר הכרת הטוב.

והנה, אפילו שהצאן עצמם אינם עושים לאדם שום טובה, ואפילו שאין

דברי רבותינו

מה אהבתי תורתך

מרן רה"י הגאון הרב אליעזר יהודה פינקל זצלה"ה ידוע היה באהבת התורה העצומה שפיעמה בו. כל עמלי התורה ידעו שאם יאמרו לו 'חידוש' טוב יקבלו סכום כסף בתמורה. מרן זצ"ל היה שומע בקשב רב את ה'חידוש', אך לא תמיד מיהר לקבלו.

סיפר הגאון רבי מאיר סולובייצק זצ"ל, שכמה שבועות אחרי שאביו הרב מברסק זצ"ל עלה לאר"י, הגיע לקבל את פניו מפתח תקוה תלמידו הגאון רבי אריה לייב פומרנצ'יק זצ"ל, בעל ה"עמק ברכה". הגרא"ל התנצל ע"כ שלא בא לקבל את פני רבו קודם משום שלא הייתה פרוטה בכיסו לדמי הנסיעה, אך כשמע שהגאון רבי אליעזר יהודה משלם על דברי תורה, רכש כרטיס נסיעה לירושלים ובכוונתו לאחר מכן לומר 'חידוש' להגרא"י וכך יהיה לו כסף לכרטיס חזור.

כשיצא הג"ר אריה לייב, שלח הרב מברסק את בנו הגאון רבי יוסף דוב ללוותו. כשהגיעו למרן רה"י רבי אליעזר יהודה, אמר הגרא"ל את חידושו, אולם מרן רה"י פרך את דבריו וממילא גם לא נתן לו את הכסף שהיה רגיל לתת.

כשמע ע"כ הרב מברסק ביקש לשמוע את ה'חידוש' ואמר שלדעתו הצדק עם רבי אריה לייב. קם הרב מברסק והלך בעצמו לבית רה"י הגרא"י כדי לשמוע את טענותיו וללבן את הסוגיה. התפתח ביניהם ויכוח בריתחא דאורייתא, ולבסוף הסכים מרן רה"י הגרא"י שניתן לומר גם כדברי רבי אריה לייב ונתן לו את סכום הכסף שהיה רגיל לתת.

דברי הימים

אילו היה ראובן יודע

כתיב (ל"ז י"ט ושם) "ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הלזה בא, ועתה לכו ונהרגהו ונשליכהו באחד הברות ואמרנו חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמתיו, וישמע ראובן ויצלהו מידם ויאמר לא נכנו נפש, ויאמר אלהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו".

פשוטם של דברים שהיה ראובן חפץ להצילו וכמו שפרש"י "רוח הקדש מעידה על ראובן שלא אמר זאת אלא להציל אותו שיבא הוא ויעלנו משם, אמר אני בכור וגדול שבכולן לא יתלה הסרחון אלא בי". אלא שלא היה יכול להציל לילך כנגד אחיו, ע"כ אמר להם השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו, ואח"כ יהיה הוא בא ומצילו, זאת כי לא היה יכול לילך כנגדם להצילו מהם.

ובדחז"ל איתא (ויקרא רבה ל"ד ח') "אמר רבי יצחק למדתך תורה דרך ארץ שכשיהא אדם עושה מצווה, יהיה עושה אותה בלב שמח, שאילו היה ראובן יודע שהקב"ה מכתוב עליו וישמע ראובן ויצילהו מידם, היה טוענו ומוליכו אצל אביו, ואלו היה יודע בועז שהקב"ה מכתוב עליו 'ויצבט לה קלי' עגלים פטומים היה מאכילה".

ויש להתבונן בזה, הלא ראובן מעידה עליו התורה שחפץ היה להציל את יוסף, כמו שפרש"י 'רוח הקודש מעידה על ראובן' וא"כ מה שעשה זאת בדרך זו של 'השליכו אתו אל הבור' זה כאמור מחמת שלא היה יכול לילך כנגדם ע"כ בא בתחבולה זו, ומעתה יש לברר מאי האי 'אילו היה ראובן יודע' והרי גם אם היה יודע שהקב"ה יכתוב עליו זאת, סו"ס היאך היה יכול להיות 'טוענו ומוליכו אצל אביו'.

טוענו ומוליכו לאביו

יסוד הדבר כי 'אלו היה יודע' כלומר אם היה ראובן יודע שמעשה זה אשר הוא עושה, הקב"ה כותבו והוא 'תורה' שילמדו מזה היאך צריך לנהוג, הרי בוודאי שהיה זה נותן לו כח כנגדם, שהיה מטעינו על כתפו ומוליכו אצל אביו, ולא היה צריך לתחבולה זאת על ידי הבור.

כי באשר היה יודע הוא את זאת, הייתה כל מחשבתו מרוכזת בדבר זה, כי אם הקב"ה מכתוב עליו 'ויצילהו' בע"כ שצריך להטעינו על כתפו ולהצילו, ומזה שעל ידי מעשהו היה נעשה הדבר ל'תורה' שידעו היאך לנהוג, כי כל הלומד בזה היה לוקח לקח לעצמו, אשר בבא כעניין הזה, הכי היא ההנהגה הנצרכת, וממעשה שלו היה 'תורה' ממש, בוודאי היה מקבל כחות עצומים אף כנגד כולם. זאת על אף שהשבטים חלוקים היו עליו, מ"מ היה מוביל נגדם להצילו בכח רב.

כאשר אדם מביט אל עבר ה'קשיים' והמעכבים אותו, זורעים הם חלישות בכחותיו. אך כאשר מבין הוא את מהות מעשיו, יש לו שיהיה מתמסר יותר בכל אבריו ומגלה בעצמו כחות חדשים שלא ידע כי ישנם לו, והוא צולח את כל הקשיים והאתגרים, גם

כאשר נדמה לאדם כי בזה אין אפשרות לו, אם יתמסר בהבנת הדבר ועשייתו יגלה כי ביכלתו הוא.

מעשה אבותי

ובזה היה הביאור במש"כ בתד"א רבה (כ"ה א') "שכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב" ומתק' בזה היאך שייך לשאוף שיהיו מעשי מתקרבים למעשה אבותי, הלא כלל אין לנו מושגים בהנהגתם ודרכיהם, ומה שייך לשאוף בזה.

וביארנו כי אין המדובר ממש במעשה האבות, שכן רחוק הוא ממנו, אך המכוון אימתי יהיו מעשי מ'סוג' המעשים שהיו במעשה אבותי, היינו שהאבות הק' היו גם כן בני אדם, כמותנו. אלא שבעבודתם רוממו מעשיהם מאוד. והנה אין אדם יודע כלל מה כחות טמונים בנפשו פנימה, וכל אחד צריך לעבוד על זה ולשאוף כדי שיהיה מגלה כל הכחות הטמונים בו, דע"י שיהיה מנצל אותם יהיה בא למדרגות עצומות. והשאיפה היא שיהיו מעשי כמעשה האבות מבחינה זו שאהיה מנצל כל הכוחות הטמונים בי. דמי שמנצל כוחותיו הרי מעשיו מסוג מעשי האבות הם. דניצול זה מוציא הוא כחות נעלמים מן הכח אל הפועל, ומי שמנצל כל כוחותיו יכול לצלוח במעשיו אף כאשר כל השבטים לנגדו.

מעשה מפליא התפרסם בזה בספר 'תולדות אדם' (סוף פרק ס"ח) אודות הגאון רבי זלמן מוולאז'ין, שפעם אחת בעת לימודו נדרש לספר מסוים אשר היה הוא מונח מאחורי ארגז גדול וכדי להזיזו היה נצרך לג' בני אדם, ורבי זלמן לא נתייאש מלהזיזו. והיה הולך ומשנן מאחז"ל (עירובין נ"ה ע"א) "אמר אבדימי בר חמא בר דוסא מאי דכתיב לא בשמים היא ולא מעבר לים היא, לא בשמים היא שאם בשמים אתה צריך לעלות אחריה, ואם מעבר לים היא אתה צריך לעבור אחריה" ומשנינו זאת מס' פעמים והרגיש בקרבו תוקף העניין, רץ והזיז את הארגז ממקומו לבדו.

וכמו שהזכרנו בעבר כי אדם בכחו לישא משא כבד מאוד, ואף להזיז את הבית, אלא דמאחר והכוחות מפוזרים הם, על כן אין מנצל אותם כראוי, אך בריכוז נכון שלהם, גם בית שלם יהיה יכול ליטול ולישא, זה הוא 'סוג' מעשי האבות שניצלו כל ריכוז כוחותיהם.

כל כחו בנקיין המדות

עבודת האדם הנדרשת שתהא בכל כחו, אינה אמורה רק בעניינים התלויים בכחו הפיזי של האדם, כגון בעתות חולשה ועצלות, שיש לו להתגבר בהם וכד' כי אם גם בענייני עבודת מדותיו, אשר יש איזה דברים בענייני המדות שכמעט ואין שייך לינצל מהם, ורק בריכוז כל כחות הנפש כפי שיבואר.

דהנה לעיל (ל"ז י"א) "ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר" ופירש הספורנו "ואביו שמר שחשב שיהיה החלום אמתי, והיה מתאוה ומצפה שיתקיים, כאמרם ז"ל (סנהדרין ק"ה ע"ב) "בכל

נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת" הלא סבורים היו הם שזה דין שדנו אמת הוא, א"כ מה היה להם להתייחס 'בהתחננו אלינו'. ובספורנו כתב ע"ז "היינו אכזרים נגד אחינו אך על פי שחשבנוהו לרודף, היה לנו לרחם בהתחננו, וכנגד מדת אכזריותנו זה האיש מתאכזר נגדנו". והיאך היו הם יכולים לילך נגד דין התורה שדנו הם והלא סבורים היו שהוא דין אמת והיאך 'ירחמו' עליו.

ובפרט שהרי כשהשליכוהו אל הבור היה בו נחשים ועקרבים, כמובא בדברי רש"י (ל"ז כ"ד) וא"כ ראו שנעשה לו הנס, ומה טעם לא חזרו בהם, [אכן הרמב"ן מסיק מחמת זה שלא היו הם יודעים מהנס, שהעקרבים והנחשים היו נסתרים בחורים שבבור] וכנראה זה מחמת שהיו הם סבורים כי לא בשמים היא, ואין להם להתייחס כלל למופת שלא פגעו בו נחשים ועקרבים, כי דינם אמת. א"כ מה טעם אח"כ תלו באכזריות שלא שמעו בהתחננו, הרי דינם דין תורה היה.

ביאור הענין ע"פ דברי הירושלמי (מו"ק פ"ג ה"א) בתנורו של עכנאי, דנתק' שם וכי רבי אליעזר לא היה יודע שאחרי רבים להטות, ואז לא יועילו כל האותות והמופתים, ופירש שם לא הקפיד רבי אליעזר אלא על ששרפו טהרותיו בפניו, היינו כי לדיינים יש סייעתא דשמיא בבחינת 'אלקים נצב בעדת קל' וזוכים לזה רק באשר יש נקיון במדות, ובמעשה דרבי אליעזר סבור היה כיון ששרפו בפניו, שיש איזה קלקול בעניין המדות בזה, וממילא הרוב אינו 'רוב' ואין שייך בזה הדינים של 'דין תורה' כיון שיש החסרון של הנקיות בענייני המדות.

הוא אשר נתעוררו האחים לחשוב, שהייתה מעורבת מדת אכזריות בדין הורה שדנו, וממילא כבר יש להם לערער על הכל, זאת כי העבודה בענייני המדות צריכה חיפוש אחר חיפוש, לברר היטב, למצוא היכן היצר מטעה את האדם, שאם לא יהיה נותן כל כחו להינצל מנגיעה ועיוות הרי קרוב לוודאי שיהיה נכשל בכך. ולעומ"ז מי שבכל כחו יעשה הרי שמור הוא מן הדבר הזה.

אדם מתקנא חוץ מבנו ותלמידו" ויש ללמוד מזה עומק חומר מדת ה'קנאה', דמה שלא נתקנא יעקב ביוסף הוא מחמת שאין מתקנא בבנו, אבל בלא"ה אם לא היה הכלל שאין מתקנא בבנו, אזי אין כלל ערובה שלא היה מקנא בו, אפי' שהוא בדרגתו הגדולה של יעקב, זה מחמת שיצר הקנאה כחו רב מאוד.

ובמס"י (פי"א) מונה שם כמה מענייני המדות כגאווה וקנאה, נקימה ונטירה, ומציין שאין הם דבר קל אלא למלאכי השרת, ומה א"כדרך העבודה לינצל מזה היצר, דקשה כשאל קנאה.

והזכרנו בזה דהעצה היא על ידי החיזוק וההתבוננות כי 'כל מצותך אמונה' פי' כי כאשר מחזק אדם נקודה זו, בעומק נימי נפשו, אין הוא כועס, ואף כי יקללוהו אומר 'ה' אמר לו קלל', וודאי שמועיל לההולך בדרך זו להיות ניצל אף מן הקנאה. (אכן אילו לא היה הכלל שאב אין מתקנא בבנו, וודאי הוא שהיה הולך יעקב אבינו בדרך זו של כל מצותיך אמונה, וממילא אין מקנא ביוסף. אך ללא זאת היה מתקנא על אף דרגתו הגדולה).

נקיון בדין

עוד מעניין זה בפרשתנו (ל"ז כ"ד) "ויקחהו וישלכו אתו הברה והבור רק אין בו מים, וישבו לאכל לחם" וכו', וידוע להתבונן בזה דלכא' היאך ישבו לאכל לחם, הלא עתה דנו הם דין תורה חמור בדיני נפשות, והיאך יושבים הם לאכול. אלא שהיה זאת מחמת שהיו בטוחים כי דנו לאמתה של תורה, ולכך לא חששו כלל, כיון שהיו בטוחים בדינם. וכפי שביאר בספורנו "שלא היה כל זה בעיניהם תקלה או מכשול שימנעם מלקבוע סעודתם, כמו שהיה ראוי לצדיקים כמותם כשיארע תקלה על ידם, וכו' וזה קרה להם מפני שחשבו את יוסף לרודף שכל הקודם להרגו זכה כשאין דרך להציל הנרדף בזולת זה".

וא"כ תמוה הוא מה שלק' (מ"ב כ"א) אמרו האחים "ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת

Below is an English adaptation of this week's Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

The Decree Endures, Human Efforts Fail

Harav Hagaon Shmuel Friedman Shlita

Looking at this week's parshah, on the surface it would seem that a lot of mistakes happened. For instance, when Yosef Hatzaddik didn't find his brothers, he should have gone back home, and then he wouldn't have been sold. The Ramban addresses this, in his explanation of the passuk **וַיִּמְצְאוּהוּ אִישׁ וְהִנֵּה תַעֲהָ בַשָּׂדֶה**:

יאמר כי הוא תועה מן הדרך ולא היה יודע אנה ילך, ונכנס בשדה כי במקום המרעה היה מבקש אותם. ויארץ הכתוב בזה, להגיד כי סיבות רבות באו אליו שהיה ראוי לחזור לו, אבל הכל סבל לכבוד אביו. ולהודיענו עוד, כי הגזרה אמת והחריצות שקר, כי זמן לו הקדוש ברוך הוא מורה דרך שלא מדעתו להביאו בידם. ולזה נתכונו רבותינו (ב"ר פד יד) באמרם כי האישים האלה הם מלאכים, שלא על חנם היה כל הסיפור הזה, להודיענו כי עצת ה' היא תקום.

The Ramban is saying that there were a lot of reasons why Yosef should have gone back home, instead of meeting his brothers and being sold by them. But since there was a gezeirah that he should be sold, no amount of human effort would have stopped it: **כי הגזרה אמת והחריצות שקר**. Instead of having Yosef turn around to go home, Hashem sent a messenger to lead him towards his brothers, as Chazal say that the individuals he encountered were malachim.

The Chasam Sofer, on this week's parshah, cites this Ramban and connects it with the Gemara (Chullin 95b) that discusses the various simanim that certain Amora'im would make to determine whether a particular course of action was correct. Rav, says the Gemara, was **בדיק במברא**, meaning that if he would find a ferry or some form of transportation easily then he would travel, seeing that a sign that the Ribbono Shel Olam wants him to go. If, however, he would have difficulty finding transportation, he would not go. The Maharsha explains that this was not considered nichush (believing in lucky times) because he didn't say specifically that he would travel only if he finds transportation easily.

The Gemara goes on to say that **שמואל בדיק בספרא**, meaning that Shmuel would decide how to proceed based on the passuk he found and the siman it contained. Rav Yochanan was **בדיק בינוקא**, meaning that he would tell a child, **פסוק לי פסוקיך**, "tell me the passuk you learned today," and based on that he would see what the Ribbono Shel Olam wanted him to do.

The Chasam Sofer notes that Yosef encountered all three types of signs, which should have indicated to him not to continue traveling. He went to look for his brothers in a certain place but they were not there, and from that he should have understood that he should not continue looking for him; that is similar to the siman of Rav, who saw the lack of an available ferry as a sign that he should not travel. The last topic he learned with his father, **eglah arufah**, should have signaled to him that travel is dangerous and he should be careful, similar to the siman of Shmuel. And he encountered a malach along the way who told him that his brothers had traveled from there (**נִקְטְעוּ מִזֶּה**), hinting to him, as Rashi explains, that they had traveled from their brotherhood. This is similar to R' Yochanan's siman.

The Malbim adds another detail that should have served as a warning to Yosef not to continue seeking his brothers: They had traveled to Shechem, which was known to be a place where bad things happen. Why did they go there? The Malbim explains that they wanted to get away from Yosef and not meet up with him, so they traveled to a place where they were certain Yaakov would not send him to meet them. Nevertheless, Yaakov did send him to look for them, and he ended up being led to exactly where they were. This echoes the Ramban's insight that **הגזרה אמת והחריצות שקר**, meaning that what is meant to happen is going to happen by a Heavenly gezeirah, even though it looks as though the events that occurred were all in the form of things that didn't work out the way they should have.

The Fly in the Cup was No Accident

R' Akiva Eiger, at the end of this week's parshah, gives a beautiful explanation along the same lines that we're discussing. Yosef tells the Sar Hamashkim that in three days Pharaoh will reinstate him at his original post: **בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְרִעָה אֶת רֹאשְׁךָ וְהִשִּׁיבְךָ עַל כַּנְךָ וְנִתְּתָ כּוֹס פְּרִעָה בְּיָדְךָ כַּמְשֻׁפֵּט הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר הָיִיתָ מְשַׁקְהוּ**. The emphasis here on the Sar Hamashkim's being reinstated to his previous post — **כַּמְשֻׁפֵּט הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר הָיִיתָ מְשַׁקְהוּ** — is puzzling, since generally, if a worker makes a mistake and is removed from his duties, he would be reassigned to those same duties. Why, then, is Yosef emphasizing that he will return to his original post?

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15 PM

Yet another difficulty is posed by the next passuk, which says: **כִּי אִם זָכַרְתִּנִי אֶתְּךָ כְּאִשֶּׁר יִיטֵב לָךְ וְעָשִׂיתָ נָא עִמְדֵי חֶסֶד וְהִזְכַּרְתִּנִי אֶל פְּרַעֲהַ וְהוֹצֵאתַנִי מִן הַבַּיִת הַזֶּה**. Why, the mefarshim wonder, did Yosef rely on the Sar Hamashkim to arrange his release from prison, instead of relying on the Ribbono Shel Olam?

R' Akiva Eiger explains that al pi derech hateva, the Sar Hamashkim would not have been reappointed to the same post after having been dismissed by Pharaoh because there was a fly in the drink he served. By stressing that the Sar Hamashkim would resume his original duties, Yosef was conveying to him that the reason he had been sent to prison had nothing to do with the fly in Pharaoh's cup. Rather, the Ribbono Shel Olam wanted him to be in this prison so that he could meet Yosef and help arrange his release. As proof, Yosef emphasized that the Sar Hamashkim would be reassigned to his original position, which indicated that his firing had nothing to do with the fly in Pharaoh's cup.

When Yosef told the Sar Hamashkim, **כִּי אִם זָכַרְתִּנִי**, he was not telling him to remember him, but rather explaining why the Sar Hamashkim had been sent to prison in the first place: to help Yosef. Again, this echoes the Ramban's insight that if the Ribbono Shel Olam wants something to happen, then even if it appears that mistakes are occurring, the gezeirah will ultimately be carried out, irrespective of the hishtadlus that is being done, as people's efforts are not he catalyst for the gezeirah's implementation.

We can also draw chizuk from Yosef Hatzaddik, who had all the reasons in the world to despair. He was orphaned at a young age, and his brothers hated him; when he went to find them, they sold him as a slave. Once in Mitzrayim, he endured the nisayon of eishes Potiphar, and ended up in prison for twelve years. He could have said, "If only I wouldn't have gone to find my brothers," or, "If only I had been born into different circumstances," or, "If only I would not have been tested with Potiphar's wife," or, "If only I wouldn't have been thrown into jail." But he understood that he had been given a special shlichus, and that everything that happened to him is all Hashem's way of arranging for him to accomplish what he had to do. It might seem as though everything that happened was a series of freak events or mistakes, but Yosef recognized the guiding Hand of Hashem through it all, as he reassures his brothers (in Parshas Vayigash) that they do not have to be upset that they sold him: **וְעַתָּה אֵל תַּעֲצֹבוּ וְאֵל יַחַר בְּעֵינֵיכֶם כִּי מָכַרְתֶּם אֹתִי הֲנֵה כִּי לִמְחִיָּה שָׁלַחְנִי אֱלֹקִים לְפָנֵיכֶם**.

Such was the emunah of Yosef Hatzaddik, and such was his recognition that everything that happens to a person is orchestrated by the Ribbono Shel Olam, so there is no place for saying, if only it could have, should have, or would have been different. A person has to know that his situation is hand-picked for him by the Ribbono Shel Olam, and this is his tafkid and his shlichus: **הַגְּזֵרָה אִמְתָּה**. והחריצות שקר.

Gut Shabbos.